

ОМОРИКА

ЛИСТ УЧЕНИКА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ „ЈОСИФ ПАНЧИЋ“

АПРИЛ 2017.

Ива Тодоровић V₄

ГАЛЕРИЈА СЛИКА

Урош Радовић VII₃

Огњен Павловић V₁

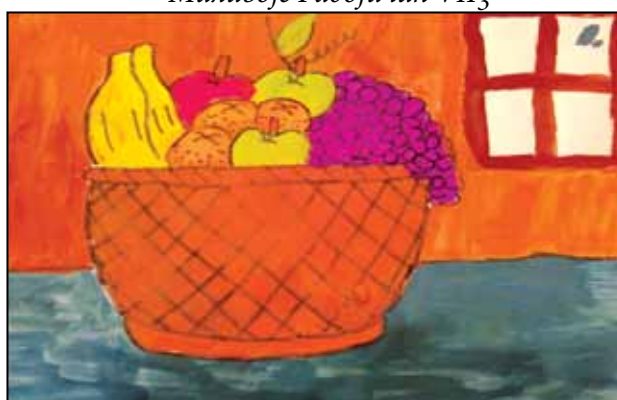
Тea Шехић V₁

Миливоје Радојичић VII₃

Елена Тешић II₁

Софија Милановић III₅

Страхиња Крзман II₃

Бранислава Мијановић IV₃

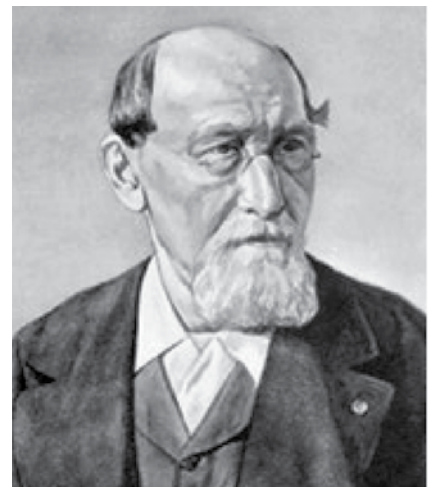
НАУЧНИК СВЕТСКОГ ГЛАСА

Др Јосиф Панчић је рођен 17. априла 1814. у селу Угрине, на падинама Велебита, а преминуо 25. фебруара 1888. у Београду. Дипломирао је на Медицинском факултету у Пешти 1842. године одбраном докторске дисертације "Taxilogia botanica".

Промовисан је за доктора медицине 7. септембра 1843. године. Један је од оснивача Српског лекарског друштва. Био је први председник Српске краљевске академије (данас САНУ). У шест мандата био је ректор Велике школе у Београду. Основао је и уредио Ботаничку башту у Београду. Написао је 42 научна и стручна рада, од којих се 28 односе на ботанику. Проучавао је флору Србије, Црне Горе, Бугарске, Аустрије, Румуније и Италије. Открио је 121 врсту, 47 варијетета и 7 форми биљака, међу којима су најпознатије Панчићева оморика (*Picea omorika*; станиште – Тара и Копаоник) и српска рамондија (*Ramonda serbica*; станиште – Јелашница и Сићевачка клисура). Основао је први српски хербар - "*Herbarium Pancisianum*". Учесник је ослободилачких ратова које је Србија водила против Турске и Бугарске. Носилац је мирнодопских и ратних одликовања. УНЕСКО је 2014. године обележио двеста година од рођења др Јосифа Панчића.

Јосиф Панчић

Матија Бан

ЈУБИЛЕЈ НАШЕ ШКОЛЕ

Ове године се навршава 80 година од отварања наше школе. Године 1936. почела је изградња нове школе на Бановом брду, а већ следеће је почела са радом.

Тада је носила име познатог дипломате и књижевника Матије Бана. Године 1952. школа мења назив у Основна школа „Јосиф Панчић”.

Данас је то модерна установа коју похађа више од 1300 ученика.

ДА ЛИ ЗНАТЕ?

ЈОСИФ ПАНЧИЋ ЈЕ...

- ✓ Први ректор Велике школе у Београду, а потом још шест пута
- ✓ Први председник Краљевско – српске академије наука
- ✓ Зачетник планинарства у Србији
- ✓ Први планинарски водич
- ✓ 18 пута боравио на Копаонику
- ✓ Најбољи познавалац српске флоре
- ✓ Открио и описао 131 нову биљну врсту
- ✓ Основао прву ботаничку башту у Србији
- ✓ Открио Панчићевог скакавца на Мокрој гори
- ✓ Добар познавалац скакаваца и зрикаваца
- ✓ Открио две врсте скакавца
- ✓ Направио хербаријум са 6 000 пресованих биљака

Споменик Јосифу Панчићу
у Студентском парку

“Пре но што сам прешао у Србију, заветовао сам се да моја највећа љубав буде наука, да робујем природњачким наукама. И пре него што сам ту пустио корене, први кораци су ме уверили да је Србија мој еден, мој божански врт. Очарала ме је овдашња богата и разноврсна флора. Одлучио сам да сав живот посветим њеном проучавању.”

(Јосиф Панчић)

Звали су је „Розе дама” – дугогодишњи изглед наше Школе (разгледница из седамдесетих)

ПЕСМА О ПАДЕЖИМА

Први падеж: КО, ШТА?
Срели смо се ОНА и ЈА.

Други падеж: ОД КОГА, ОД ЧЕГА?
Добих писмо ја ОД ЊЕГА.

Трећи падеж: КОМЕ, ЧЕМУ?
Шаљем писмо и ја ЊЕМУ.

А четврти: КОГА, ШТА?
Видим само њу ЈА.

Пети падеж: ХЕЈ, ТИ!
Бићемо заједно ЈА и ТИ.

Шести падеж: С КИМ, ЧИМ?
Бићемо увек сјајан ТИМ.

И седми падеж: О КОМЕ, О ЧЕМУ?
Бићу ти ту у сваком проблему.

Драшко Маричић V₃

ЛУЦКАСТА ПЕСМА

Десило се једног дана
Пита мене једна врана
Кол'ко дрво има грана.

Пресрела ме хорда мрава,
Занима их где јеж спава.
Изашла и једна глиста
Хоће кило свежег листа.

А ја свима њима кажем
Да им ништа не помажем!

Ивана Шалинур IV₆

*Андреа
Митровић III₅*

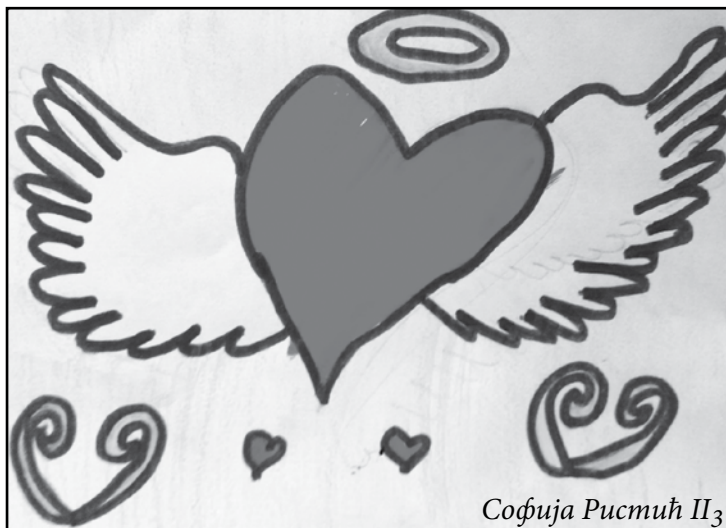
ШТА ЈЕ НАЈСЛАЂЕ

Слатко може бити слатко,
Свака торта, колач или желе,
Ал све то обично траје кратко,
Па се деца не веселе.

Слатки могу бити снови кротки
Кад су чести и нису кратки,
Али снови нису јава,
Па су мука после права.

Сладак ми је један поглед,
Један осмех што пркоси,
Ал најслађе је кад те неко
У свом срцу носи.

Тара Абазовић III₆

Софија Ристић II₃

НЕКАДА ЋАЦИ – САДА РАДНИЦИ ШКОЛЕ

Наша школа има дугу традицију у којој су се смењивале генерације ученика. Није реткост да су некадашњи ђаци поново у њој - као радници Школе. Питали смо их чега се најрадије сећају из школских дана.

Милица Белаћевић, професор физичког васпитања, одрасла је на Бановом брду и била је ученик наше школе. Оно што је занимљиво, цела њена породица је похађала нашу школу: супруг Радисав и два сина, Урош и Игор. Из школских дана се највише сећа учитеља Живе Црнића и наставника Бошка Шарића.

Славољуб Васић, професор техничког образовања :

„Најупечатљивија личност које се сећам је наставник ОТО-а Слободан Милекић, тада млад, пун ентузијазма, стручан, увек насмејан. Ко год није умео да испише техничка слова у „мрежици“ он би им рекао : Иди код Васкета, он зна како ! Случајност нас је спојила 25 година касније, када сам ја као нови наставник ТИО дошао да радим у „своју“ школу „Јосиф Панчић“. Ја одушевљен. Дакле, дефинитивно је „одрадио“ свој посао. Ја сам живи пример”.

Татјана Пантелић, професор информатике:

“Моји родитељи, Сајка и Мића изашли су из школе, венчали се и вратили на наставу! Тада се радило суботом. Касније су у Свечаној сали направили прославу за све колеге. Мама је радила као професор француског, а тата у боравку десет година. Две моје ћерке већ су прошле кроз „Панчић“, једна је тренутно ученик школе, а четврта долази за коју годину. Све је то лепа љубавно-школска прича!”

Милена Вукашиновић је психолог Школе, али и родитељ четворо деце, од које три сина већ похађају нашу Школу.

„Учитељица Здравка се трудила да нас научи како да учимо и покажемо своја знање. Али оно по чему се учитељице највише сећам је по жељи да од нас створи тим. У старијим разредима разредна Блага Делић је наставила да изграђује наша пријатељства.. Бити део „Панчића“ је изазов али и велика обавеза за будућност...”

НЕКАДА ЂАЦИ – САДА РАДНИЦИ ШКОЛЕ

Драгана Мирковић, професор разредне наставе:

„Од првог школског звона, оне које су ме научиле да заволим школу и пробудиле у мени жељу да се бавим учитељским позивом су дивна учитељица Олга Јовановић и осећајна и увек стрпљива особа, разредни старешина Катерина Новаковић. Неко ко ме је подржао да остварим своје снове и кога ће памтити многе генерације је мој отац Јагош. Волео је ову школу и био најпоноснији родитељ када сам почела да радим у њој.”

Ива Иванчевић Илић, професор разредне наставе:

„Прво сећање ми је полазак у школу и моја насмејана учитељица Биљана Филиповић. Већ тада се јавила жеља да учим децу и да уместо ранца са књигама носим дневник. Касније разредна, наставница математике, поред које ми математика ни данас није тешка. Сећам се дружења у школском дворишту. Тада нисам примећивала галаму као данас. Са другарима из школе сам и данас у контакту. Чак сам учила и децу неких од њих. У ову школу данас улазим на главни улаз.”

Оља Раденковић је професор разредне наставе у продуженом боравку:

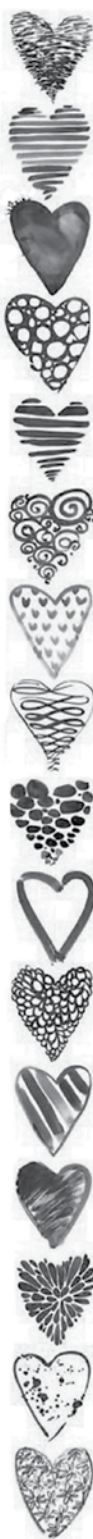
„Из основне школе памтим малу салу као велику, велику као огромну, неке наставнике као преозбиљне... Сада видим да то баш није тако.. Учитељица нам је била најбоља, разредна такође, а другари из VIII₅ су били савршени. То другарство траје и данас.”

Драгана Николић, професор математике се присећа:

„Као ђак Основне школе „Јосиф Панчић” научила сам од мојих наставника да се радујем успеху и учим из грешака, као и да је свака оцена за ђака. Памтим витраж у ходнику који је за мене био упечатљив. Памтим шале наставника Дабетића и животне поуке које су нам наши наставници преносили са жељом да постанемо што бољи људи.”

РАНИ ЉУБАВНИ ЈАДИ

У седмом разреду једна девојчица се заљубила у мене. Сазнао сам од Саве, мог најбољег друга који је био понављач и ауторитет за све нас. Донео ми је писамце. Не сећам се садржаја цедуље, али и сад ми клецну колена кад помислим да је тог поподнева, на месту где је требало да се сретнем са Савом, стајала она – Зорица из седмог један.

Прошетали смо улицом, а мени се језик увезао, никако да смислим шта да причам. Она је имала спремна питања, углавном о томе ко су ми мама и баба, шта раде и томе слично. Пошто нам се сусрет учинио успешним, договорили смо се да се видимо поново. Други пут смо причали о томе кога још имамо у кући и чиме се сви они баве. Уз тако бесмислене теме, успео сам да запазим да је Зорица веома лепа. Осмелио сам се и позвао је да следећи пут одемо у биоскоп. Ишли смо у „Шумадију”. Не сећам се шта смо гледали, није ми ни било до филма, него сам то сматрао добром приликом да Зорицу загрлим. После уводне шпице, пребацим јој руку преко рамена, она ништа. Гледа филм. На пола пројекције рука ме је толико болела да сам помишљао да је спустим и одморим, али нисам одустао. Издржао сам јуначки до краја. Вредело је, био је то врхунац наше блискости.

Сава је у то време имао девојку, Фиданку. Предложио ми је да се састанемо четворо на зидићу поред школе. Кад смо се нашли, почне он причу како смо Зорица и ја већ два месеца заједно, а нисмо се пољубили.

„Ајде, време је да се пољубите!”, Сава није одустајао.

„Добро, али да се вас двоје окренете”, кажем ја.

Они се окрену, а ја се залетим и пољубим Зорицу – у образ. Било је то на крају првог полугодишта.

Све време распуста куражио сам се да ћу, кад почне друго полугодиште, моћи слободније да је загрлим и пољубим, да ћемо бити прави пар. Дођем пун елана у школу, али Зорица пролази, ни да ме погледа. Не примећује ме! Одем одмах код Саве и пожалим се, а он каже: „Кад си шоња, тако ти и треба!”

Дошло је пролеће, сезона рукомета. Одлично сам играо и не само то – приметио сам да једна девојчица посебно навија за мене. Исто није била из мог одељења. Некако се зближимо. Пратио сам је кући после школе, држали смо се за руке. Чак ми је дала и прстен свог деде да носим. Једном приликом, кад смо се растајали на ћошку улице где је становала, ја је лепо пригрлим и почнем да је љубим, а она се оргне и такву ми шамарчину завали да су ми уши зујале три дана. Нормално, није хтела више да ме види.

Остатак седмог разреда провео сам у великој дилеми: Зорица ме је оставила зато што је нисам пољубио, а ова друга зато што сам је пољубио.

Дуго после мучило ме је то питање, шта учинити са девојком када прича одмакне.

На основу разговора са бившим учеником школе,
господином Томиславом Стојановићем,
инспектором у пензији, текст написала Гордана Симовић.

НАШ ДРУГ ФИЋА

- Наш друг Фића има велико срце. Он је много, много добар друг. Фића измисли неку нову игру и он нас позива у његове авантуре. Он је другачији, али нас то не спречава да се играмо с њим.
- Ми га волимо баш таквог какав је. И надамо се да ће измислити још забавних игара.
- Фића је сјајан дечак. Много је добар. Он не зна неке ствари које ми знамо, али ни ми не знамо нешто што он зна. Зато смо сви другачији.
- Са нама је од првог разреда. Научио је много тога, као и ми. Моје одељење брине о Фићи. Зато ја волим моје одељење и Фићу.
- Фића је пун енергије и зато никад краја нашим авантурама. Врло је духовит и воли да се игра са целим одељењем.
- Сви се играмо са њим. Врло је забаван и жељан да учи. Често се смеје.
- Кад се Фића укључи у нашу игру, игра постаје занимљивија.

Фића о себи и друговима:
Волим да се играм са Васом.
Волим да пишем.
Волим да трчим.

Одељење IV₄

Ученици IV₄ са одељењским старешином Споменком Марковић

ОМОРИКА ЕНИГМАТИКА

ОСМОСМЕРКА О ЈОСИФУ ПАНЧИЋУ

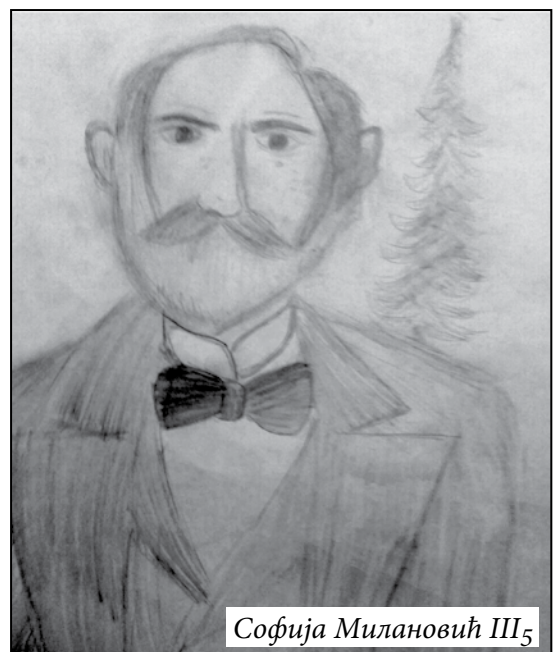
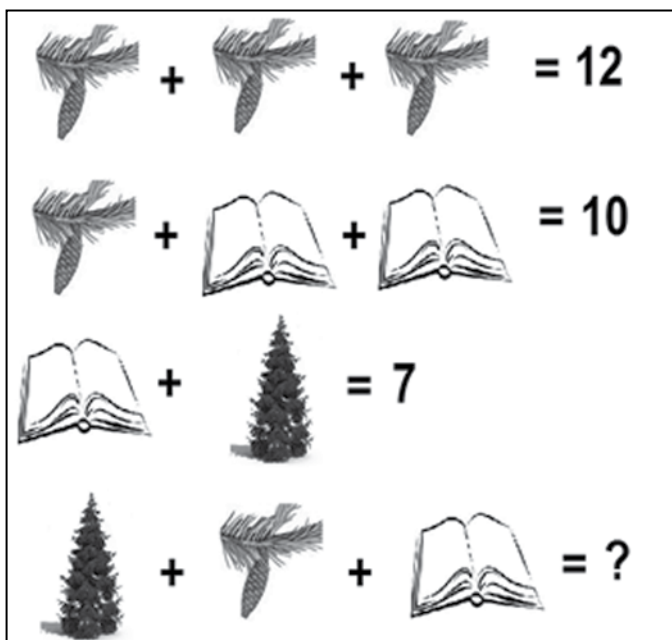
Прецртај све појмове у низу и добићеш основна занимања Јосифа Панчића.

С	Р	П	С	К	А	Р	А	М	О	Н	Д	А
К	Е	Е	А	О	Ђ	Т	Ш	А	М	и	Б	Т
А	Ж	Ч	Н	П	У	А	А	У	О	Ш	О	О
К	У	У	У	А	Р	Њ	Р	З	Р	Т	А	Л
А	Х	Ј	Н	О	И	А	А	О	И	А	И	З
В	А	Ч	А	Н	Ђ	Р	Т	Л	К	Ш	М	Р
А	И	Л	Л	И	И	Е	К	Е	А	О	Е	О
Ц	А	Р	И	К	И	З	О	Ј	О	Т	Д	В
М	У	Ј	И	Р	А	Б	Р	Е	Х	И	Н	А
Л	О	Г	Ц	А	В	О	М	Е	Р	В	Е	Ј

СКАКАВАЦ, СРПСКА РАМОНДА, РЕЖУХА, ПЕЧУЈ, КОПАОНИК, ПАПРАТ, ОМОРИКА, ЈАВОР, ЈЕВРЕМОВАЦ, ТАРА, ШАРА, ЂУРИЋИ, ЕНДЕМ, ХЕРБАРИЈУМ, САНУ, МАУЗОЛЕЈ, РТАЊ, РИЛА, ВИТОША, ЗЛОТ

Зоран Гаврић

Реши задатак.

НАША УЧИТЕЉИЦА

У другом реду испред школе
Пуно је малих, уплашених лица
И све их мучи исто питање:
Каква је наша учитељица?

Да ли је она много строга?
Да ли ће пуно да нас грди?
Да ли жели да нас разуме,
Или ће само да се срдџи?

Кроз школска врата изашла је,
Била је лепа и танана,
Насмејала се на мале ђаке,
И рекла: Децо, ја сам Драгана.

Пођите за мном, драги прваци,
Да се играмо и да учимо,
Помагаћу вам око свега,
И лепо ћемо да се дружимо.

Ђацима камен паде са срца
Добра је, нежна, мила и блага,
Осмех не скида са лепог лица
Свима нам је постала драга.

И данас после три године дана
Још увек је драга свима нама
Наша најдража учитељица Драгана.

Јанко Бурсаћ и Урош Најдовић III₄

НАША УЧИТЕЉИЦА

За њу бисмо певали,
За њу бисмо живот дали,
За њу бисмо ратовали!

Она нам даје до знања,
Да математика није тешка,
Већ ко перце лака!

Да није њене паметне главе,
Ми бисмо ко овце у бездан пале.

Да не дужимо причу о тој лепој дами,
Нашој најдражој учитељици Силвани!

Милица Живановић III₅

Црвенкапа – Матија Јојић I₂

МОЈЕ УЧИТЕЉИЦЕ

Моје учитељице две
Брижне су као маме.

Из мог одељења
Све ђаке чувају,
Свих двадесет осам
У душу познају.

Моје учитељице две
Воле нас као маме.

Софија Јаковић II₂

ИНТЕРВЈУ СА НАШИМ ПОЗНАТИМ ГЛУМЦЕМ

Ексклузивно за јубиларни број о себи и искуствима из основне школе говори један од најпознатијих младих глумаца и наш бивши ђак.

ИМЕ: Виктор

ПРЕЗИМЕ: Савић

МЕСТО И ГОДИНА РОЂЕЊА: Београд, 1983.

ЗНАК ХОРОСКОПА: девица

ВИСИНА: 190 cm

ТЕМПЕРАМЕНТ: променљив

ЗАВРШЕНА ШКОЛА: Факултет драмских уметности

ПРВИ НАСТУП: КОЦ „Чукарица”, Нушић – „Пут око света”

ПРВИ УСПЕХ: прва петица из математике

КЛУПА: мењао сам их често

ОДМОРИ: кликери

УЖИНА: француска пекара која је некад била прекопута „Панчића”

ДРУШТВО: фудбал

ПРЕДМЕТ: српски језик

ИГРА ИЗ ДЕТИЊСТВА: „луди фудбал” на прозорима, када се степеницама сиђе у школско двориште одмах лево; поклапке са сличицама

НАСТАВНИЦИ: Силвана и Љиља (од првог до четвртог), Милица Белаћевић (разредна – физичко), Бајић (историја)

ИЗЛЕТ: Дивчибаре

РЕКРЕАТИВНА НАСТАВА: „Јуниор” - Копаоник

НЕЗАБОРАВНО ЈЕР ЈЕ ДОБРО: Између четири ватре

НЕЗАБОРАВНО ЈЕР ЈЕ ЛОШЕ: отворена врата

НОСИЛИ СМО: air max

ГЛЕДАЛИ СМО: девојчице

СЛУШАЛИ СМО: Fanki G

НИСМО СЛУШАЛИ: наставнике на замени

МАЛА МАТУРА: чудна фризура, сако, панталоне и кошуља

ВЕЛИКА АНЕГДОТА: Када се у школи појавио први апарат за сокове, чајеве и топлу чоколаду, металне новчиће смо стављали на шине да их прегазу трамвај. На тај начин су постајали жетони за апарат. Превара система.

НЕЗАБОРАВНО: цело школовање

ПОРУКА САДАШЊИМ ОСНОВЦИМА: Уживајте у школи, бубајте због просека, памтите оно што вас занима, посебно другаре у основној, јер су то другари за цео живот.

Интервју водила Г. С.

Наставници

Приредила: Гордана Симовић

- Можете да се глупирате, али да то глупирање буде пристojно.
- Народна сељачка странка, па да, а за вас сељак данас значи цибер, љаксе, сировина.
- Хелена, овај Нато!
- Имамо нешто што се зове Македонија.
- Онда су они ту дошли, а касније су протерани форевер, значи форевер!
- Један начин је фотосинтеза, а један је, Бога ми, хемосинтеза!
- Ти ћути што ништа не знаш. Ни ја не могу да те научим.
- Нађите у књизи на некој страни.
- Е, ово вам је језиво битно!
- Прекини! Баш ме брига што немаш оловку. Пиши прстом!
- Немој да му говориш, нека се мучи.
- Како памтите Нови Пазар? Па по ђевапима, бре, овим овде, близу (показује).
- Опет си пустио језичину!
- Све сте то од куће понели. Ваши су родитељи криви што сте за први разред!
- Ајде вас четворо, шесторо.
- Шта си ти, РМ, разреднин миљеник?
- Ацо, склони се, смањи се мало, не видим ове иза тебе.
- Ја предајем седмо пет и седмо шест.
- Вратио се муж жени из рата без једног ока и каже му она: „Ћути бре, добро је, боље око, него рука.”
- Бићеш посечен као репа!
- Србија је у то време била ЕМП – екстра мега популарна.
- Немам ја проблем са килима.
- Чешће користимо језик кроз монолог, него кроз дијалог.
- Ево сад Петровић промени име на пример у Јашак Муш Бурак Ани.
- Ево, Никола Пашић, и он има ову..брадуруину!
- Кад вас све подавим, директор има да ми да трајно боловање.
- Љубомора, то вам је нуспојава љубави.
- Неће сигурно бака Јула са шестог спрата да те чува ако твој ћале неће њој да се јави, да јој помогне

Наставници:

Да је Хитлер створио атомску бомбу, ми сад овде не би причали. Он би то, психопата, бацао на све стране.

* * *

Шта блејиш!? Ради нешто!

* * *

Окрените сад сви контролни! Пишите: нема прежврљавања и прецртавања. Пиши даље: ко буде прежврљавао и прецртавао, њему се неће важити.

* * *

Учите до те и те стране, плус свеска, плус онај папир.

* * *

Не отварајте прозоре на ширце, него на вент.

* * *

Пишите овако: ко има храбрости и јак желудац, зарез, нек одгледа филм ”Спашавање редова Рајана” првих пола сата.

* * *

Људска бића... Ма дража је терористима она жирафа у Африци, него људско биће.

* * *

Дете, је л’ ти чујеш нешто? Имаш те шишке, не видим ти очи, па не знам да л’ нешто чујеш и видиш.

Дијалози

Наставник: То вам је народни назив.

Ученик: А може ли неки светски назив?

* * *

Наставник: Где си била прошле недеље?

Ученица: Имала сам стомачни вирус.

Наставник: Е па сад ћеш да имаш и стомачну оцену.

* * *

Ученик: Је л’ то нова табла?

Наставник: Па јесте, има једно три године!

* * *

Наставник: Шта значи ‘соба је сеновита’?

Ученик: Па да се спава на сену.

Ученици

Кутњаци млеве храну.

* * *

Могу ли да седнем ту, у другој клупи?

* * *

Они ће да јахају Турке.

* * *

Осећао се изненађујуће.

* * *

1814. је почео Први светски рат.

Ученик: Пустите неки видео.

Наставник: Не могу, боле ме ноге.

* * *

Наставник: Оцените њено читање.

Ученик: Три.

Наставник: Ма није битно да оцениш!

* * *

Наставник: Може ли ово ‘хоћу воде’ да се замени акузативом?

Ученик: Може, хоћу чашу воде.

* * *

Наставник: Хајде, Данило, укључи мозгић.

Ученик: Учитељице, мозгић није комплимент.

* * *

Наставник: Зашто касниш?

Ученица: Због аутобуса.

Наставник: Каког аутобуса? (одељењу) Није аутобус, него стане ујутро пред огледало, погледа на сат и каже: ”Јао, види, касним!”, па каже: ”Шта ме брига, боље да имам кило пудера на лицу и будем лепа, него да стигнем на време у школу.”

* * *

Наставник: ‘Ајде сад ти!

Ученик: Ја?

Наставник: Не, него син твог оца, из осмог три!

ЈЕДАН МОЈ ПРЕДАК

Некада давно, крајем деветнаестог века живео је мој чукундеда Карло Маћејка. Он је прадеда моје мајке.

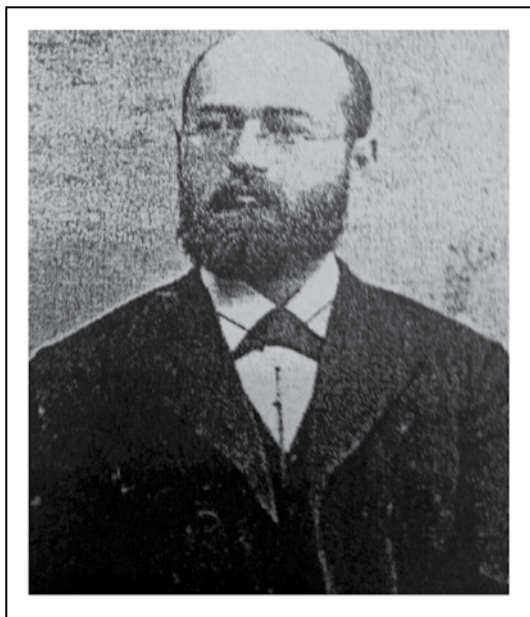
Рођен је 23. маја 1860. године у малом градићу Пилграму у чешкој области Бохемија. У свом родном месту завршио је основну школу, а затим и гимназију. У школи, коју је држао његов отац, стекао је основно музичко образовање. Желећи да стекне нова знања, одлази у Праг, где паралелно студира музику и фармацију. Његов долазак у Србију први се пут помиње 1884. године. Тада је био хоровађа Смедеревске певачке задруге, а следеће године и српско-црквеног певачког друштва из Ковина. Ту упознаје своју будућу жену Лауру Таис. Венчавају се јула 1887. године. Са Лауром је Карло проживео читав свој живот одгајајући троје деце: ћерке Гизелу и Божану и сина Мирослава. Мирослављев син је мој дека, мамин тата.

Највећи део свог музичког стваралаштва чукундеда Карло показао је док је радио и живео у Пироту. Био је професор у пиротској гимназији, која је обележавала 165 година од његовог рођења. Основао је певачко друштво „Момчило“ са којим је имао много успеха. Један од тих успеха је учествовање на церемонији устоличења краља Петра Карађорђевића у Београду, 8. септембра 1904. године.

Карло Маћејка умро је 13. јануара 1929. године у својој 69. години.

Веома сам поносна и срећна што у својој фамилији имам тако успешног претка. Очигледно да његови гени и данас имају утицаја на нашу породицу, јер се моја мама и њена сестричина баве музиком.

Видана Трајковић III₅

Карло Маћејка

Професор музичке културе Татјана Маћејка Трајковић са ћерком Виданом

УСПЕСИ УЧЕНИКА ВАН ШКОЛЕ

Јана Коларевић је ученица П₁ наше школе. Од 2014. године успешно тренира цез и модеран балет. Исте године је изабрана да представља Србију на Светском првенству у Пољској где осваја златну и сребрну медаљу и са пет и по година је проглашена за најмлађег освајача ових одличја. И наредних година уз вредно тренирање и залагање ниже велике успехе. На домаћим и међународним фестивалима и такмичењима освојила је за сада 37 медаља. Првакиња је Србије у цез и модерном балету за 2015. и 2016. годину. Највећи успех постиже у децембру 2016. године на Европском првенству где осваја 3 златне медаље и 1 сребрну екипно са другарицама из репрезентације. Поред плеса интересује је и глума, воли да рецитије... Како би проширила своја знања и вештине, одскора је полазник „УМС“ школе за младе таленте Србије.

Ксенија Томић, ученица VI₁ врло је рано показивала интересовање за цртање и сликање. Оно што је посебно интересантно је да је у другом разреду уписала Руску школу сликања у класи Екатерине Милићевић у коју су примали децу тек од петог разреда. Њени радови објављени у Галерији слика на 23. страни су излагани на великом штафелају у Руском дому у Београду. Поред цртања и сликања Ксенија има велико интересовање и за спорт. Прошле године је за нашу школу освојила две златне медаље у бацању кугле. Игра активно одбојку и од септембра је у клубу „Партизан“ под надзором Жељка Танасковића.

Портрет другарице - Ксенија Томић VI₁

НАЈВЕЋА ТРАГЕДИЈА НАШЕ ШКОЛЕ

Често одем на Топчидерско гробље и видим њен споменик преко пута цркве, Славичин лик са књигом доста верно приказан..

Било је пролеће, 1967. или 68. године, пре педесет година, па се слабо сећам појединости. Остао је само утисак, тежак као страшно питање без одговора. Ујутро смо кренули у школу, била је група ђака. Ишли смо Пожешком, а Славица, Олга и трећа девојчица коју не памтим застале су да у трафици купе нови број часописа ”Чик”. Трафика је стајала тачно испред Дома здравља. Нисмо одмакли ни двадесетак корака кад смо зачули страховит тресак и ломљаву, а онда је све засуо ситни цементни прах.

У школи је тога дана владао језиви мук. На првом часу наставник математике стајао је окренут прозору, низ лице су му текле сузе. Све нас је обузело тешко, неподношљиво ћутање, нико да проговори. На сахрану је дошла читава школа. Славичине и Олгине другарице у белим хаљиницама. Трећа девојчица није била из нашег одељења.

Тога дана погинуле су три девојчице осмог разреда и једна медицинска сестра. Биле су испред трафике на коју је у пуној брзини налетео камион са цементом. Возач није био за воланом, искочио је кад су му у Улици Милована Влајића отказале кочнице.

Не знам постоји ли већа трагедија на Бановом брду, а свакако је највећа била за нашу школу, њихове другове и породице.

На основу разговора са бившим учеником школе,
господином Томиславом Стојановићем,
инспектором у пензији, текст написала
Гордана Симовић

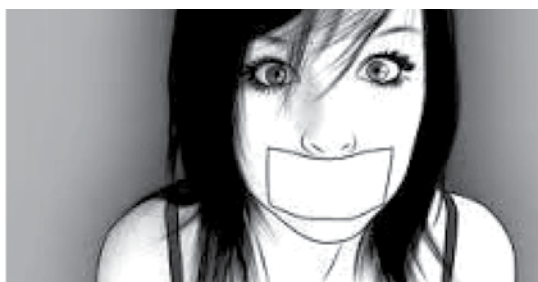
ЗАШТО СЕ О ТОМЕ ЋУТИ

Отуђили смо се једни од других. Не разговарамо. Ћутимо о ономе што нас мучи и притиска, а нисмо ни свесни да је тако још теже.

Када кажем неке да свакодневно причам са својом најбољом другарицом и описујем јој нове догађаје, своје доживљаје и да увек волим да чујем њене савете, сви се чуде. Обично ме питају како ми не досади. Како би тако нешто уопште могло да досади? Зашто бих ћутала о својим проблемима и проблемима других? Скривање лоших поступака, уопште нам не помаже. Кад тајну, коју треба да поделимо са неким, заташкамо не говорећи је никоме, то је као кад рањену животињу још једном ранимо. Не треба ћутати. Ако ћутимо, никад нећемо сазнати да ли је исправно то што радимо.

Ћутање не помаже, иако можда мислимо да је тако. Неке речи је тешко изговорити, али је много теже чувати их у себи.

Марија Симовић VIII₁

ДА СЕ РЕЧИ КУПУЈУ МАЊЕ БИ ИХ БИЛО

Нажалост, данас све мање причамо једни са другима. Мало разговарамо са својим пријатељима и родитељима о проблемима због којих имамо бесане ноћи. Речи губе смисао постојања, технологија је преузела доминацију. Мрзи нас да кажемо, мрзи нас да пишемо, скратили смо све што може, а и не може да се скрати, заборавили смо да лепо и изражајно читамо... Свакодневно пропуштамо прилике да боље упознамо људе око себе, телефон, таблет... постаје наш свакодневни пратилац. Ја знам да ћутање некада боли више од хиљаду речи, не смемо се затворити у себе. Наше речи знају да нечије срце разбију у комаде, оне могу неке да улепшају дан, али и да повреду и боле. У томе се огледа њихова моћ. Својим поступцима и понашањем представљамо се другима. Ретка су пријатељства пуна поверења и разумевања. Најлепше је када са другарицом можеш да поделиш своје тајне, али тајни више и нема, бар на први поглед, ако желиш да неко нешто сазна ту су друштвене мреже. Изгледа да смо се удаљили једни од других.

Речи су најмоћније оружје које човек може да поседује. Некада кажемо и оно што не мислимо. Али, ипак... Треба причати, треба рећи оно што осећамо и мислимо. То је једини начин да се разумемо, опростимо и волимо...

Катарина Пешић VIII₁

ИНТЕРНЕТ, РИЗНИЦА И ТАМНИЦА

Сећање, памћење и човек. Колико време утиче да памтимо, а колико ми вршимо селекцију?... Могла бих још пуно питања да постављам и покушавам да нађем одговоре, али нема потребе. Ту је интернет. Он памти све оно што су наши преци чували кроз народне песме, приче, загонетке... Нисмо ли ми данас у огромној предности? Да није оне друге, тамне стране друштвених мрежа можда бисмо могли рећи да, нама је лакше и лепше. Али...

Све што желимо да сазнамо, питамо, проследимо другима учинимо за један једини трен, потребно је само једно клик. Информација је ту, одговор стиже, а поруке отпутује чак на другу страну света. Као из бајке, зар не? Да, као из бајке. Међутим, свако лице има и наличје. Реални свет замењујемо виртуелним. Замка у коју данас упадамо јер смо постали странци. Праве пријатеље тражимо у том измишљеном простору где себе можемо представити онаквим какви желимо да будемо, а не какви стварно јесмо. Мора ли то да буде тако? Чини ми се да мора. Не каже се узалуд све што није на фејсу, није се ни догодило. Како је то језиво. Уместо емоција ми размењујемо слике и поруке. Са нама нема ко да заплаче, да се смеје, да нас помилује, јер наши пријатељи управо воде дијалог сигурни у својим столицама, заштићени мониторима... Човече, стави прст на чело, замисли се. Шта ће нам живот у виртуелном свету. Изађимо из тих кутија које знају одговоре на свако питање, кренимо у природу, загрљени, вољени, насмејани... Дарујмо једни другима своја срца, емоције, сузе, смех... Тражимо заједно одговор на једноставна питања. Шта је живот, где је смисао живота? То можемо открити само ако отворимо срца и заједно одгонетнемо и откријмо лепоту додира, загрљаја, пољупца...

Можда нисам рекла пуно тога, али знам сигурно да сам рекла довољно да се сви замислимо и поставимо себи просто питање. Живети у стварном свету и осетити све оне емоције које се не могу открити путем интернета, или бити роб кутије која јесте права ризница, али и тамница.

МАЛИ РАДОЈИЦА

Док смо упознавали одлике народне књижевности, пред нама се отварала читава лепеза јунака из прошлости нашег народа чије су моралне вредности врло наглашене. Борба за права, правду и слободу постаје најплеменитији и најузвишенији задатак и циљ ка коме ти јунаци теже. Важно је нагласити да је ово била борба за сав народ, а не њих саме, јер је то разлог зашто су опеване песме о њима. Непријатељ се мења, али отпорност, домишљатост, опрезност, лукавост, издржљивост и изнад свега храброст се не мењају.

Он своје муке непоколебљиво подноси. У песми, која носи његово име, не даје нам да предахнемо. Једино када му се на Хајкуну подигне десни брк, схватамо да је ипак један од нас, иако је тешко у то поверовати. Његова заслужена награда за јунаштво и издржљивост је наклоњеност Хајкуне девојке, једине његове слабости, коју касније узима за жену и води је у Србију. Користећи градацију, хиперболу и словенску антитезу, сталне епитете, стилске фигуре везане за народну књижевност, народни певач наглашава и понекад превеличава издржљивост и величину Малог Радојице, једног од многих упечатљивих јунака нашег народа. Иако су све ово дешавања из нама далеке прошлости, поступци овог народног хероја, као што је достојанствено подношење глади, жеђи, умора и тешких болова су нешто на шта се угледају многи.

Колико год Радојица био мали, његове моралне особине и утицај на српски народ све до данашњег дана су велики.

Анђела Томашевић VII₆

Олга Павићевић VIII₃

Исидора Донић VIII₃

Мили боже, чувајте се Турци,
Долазе вам опаки хајдуци.
Свака чета има свог јатака
Пуну кућу пилећих батака.
Предводи их храбри харамбаша,
Од њег` дрхти сваки турски паша.
Кад је шума зелена у мају,
Црни Турци, не дирајте рају!
Поручује Пивљанине Бајо:
Турцима се не дај, српска рајо!
Аој, пашо, кукала ти мајка,
Ако сретнеш нашег Дели Марка,
Чувајте се Старине Новака,
И његових горскијех јунака.
На граници спреман је за скок,
Турке чека, мотри љути ускок.
Свак` се Турчин боји јатагана,
Смиљанић Илије, Јанковић Стојана.
Чујте, Турци, узалуд вам колци,
Ускоци су ненадмашни борци.
Када Митров данак о јесени дође,
Тада сваки хајдук свом јатаку пође.

Исидора Павловић VIII₄

Соња Биланчић VIII₃

Огњен Кришановић III₄

Наталија Виторовић VIII₃

МОЈ ЉУБИМАЦ

Одувек сам хтела да имам свог љубимца, поготово мачка.

Једног јутра у посету су нам дошли тетка и теча по мами, као и моји бака и дека. Бака Весна и деда Мића често свраћају код нас и увек нас пријатно изненађују, а овај пут је било нешто посебно, а сада ћу вам испричати.

У наш дом је доведен мачак Том. Он је имао само два месеца када нам га је бака Весна поклонила. Мачак Том има црну длаку, дугачак реп и зелене очи. Веома је умиљат, воли да преде и да се мази. Уловио је чак два миша и седам гуштера. Мачак Том је веома користан. Мој брат и ја се свакодневно играмо са њим.

Врло ми је драго што имам тако паметног и лепог љубимца као што је мачак Том.

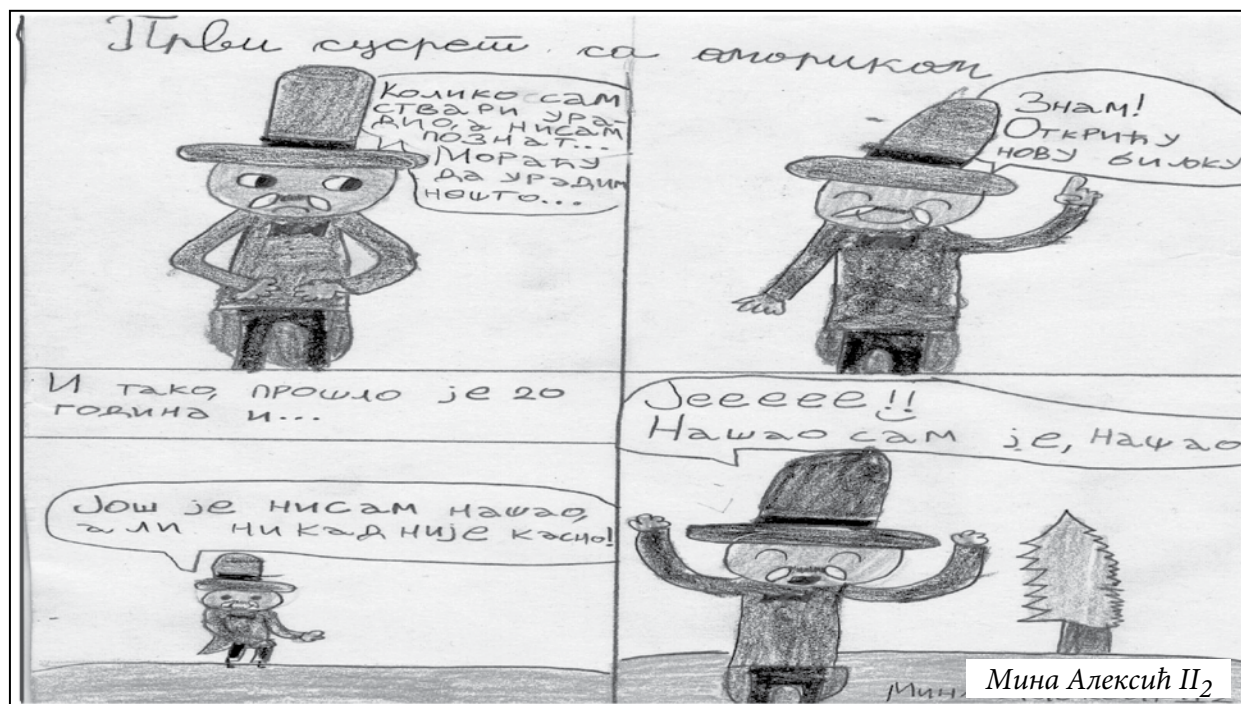
Василиса Дудић III₅

Маргита Васиљевић IV₄

Марија Спречкић III₁

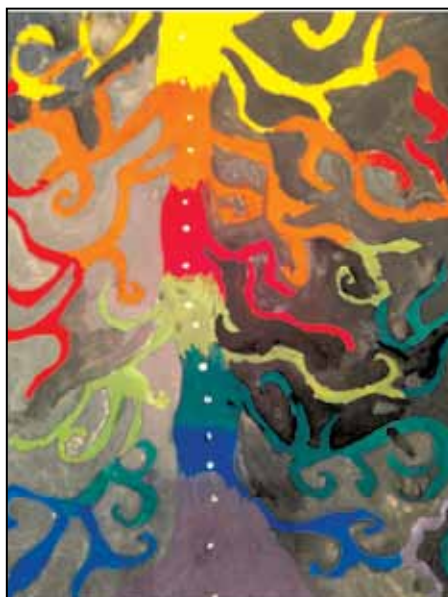

Мина Алексић II₂

ГАЛЕРИЈА СЛИКА

Лара Ђорђевић III₅

Анастасија Митић VII₃

Лазар Мирић I₃

Ксенија Томић VI₁

Лазар Станојевић III₆

Теа Максимовић II₁

Одељење II₄

Одељење II₆ - групни рад

Ксенија Томић VI₁

Ивона Петковић VI₂

Уредник: Зоран Гаврић, професор разредне наставе
Сарадник: Гордана Симовић, професор разредне наставе